

Misel teče
Mirujoča misel
ni več misel
je onkraj ljubezni
Misel spečega sanja
misel umrlega zaživi osvobodjena
misel budnega drvi
bega od enega k drugemu
povezuje gradi
ločuje ruši
MISEL PRETRESENEGA se ujame
ujame se v elipso ponavljanja
ponavljanja okoli točke zagozdenosti
sila vračanja je gravitacija
Misel bi se pognala naprej drugam
a čvrsto zategnjene uzde
jo vedno znova vrnejo
vsak sunek jo malo upočasni
utrudi voljo po delovanju
Tako pretreseni sčasoma
postane molčeč in brezvoljen
Nekatere misli vedo
da je mogoče točko oslabiti
zato ne le krožijo okoli nje
ampak vanjo trkajo
Občutek je mnogo bolj boleč
kot sunek uzd
a zagozdenost kmalu popusti
in misel steče
spet svobodna

V rdeče
obkrožena svečanost
kot kri ki polje
okrog neskončnega brezna
ker nočeva da
rob preraste bodeče ivje
ker nočeva hladni sapi prepustiti
najine pesmi
Le tanek glas jo loči od tišine
zato vzklikava
zato pojeva na ves glas
Ko sva skupaj vriskava
preganjava hladne črne megle
stran nazaj v brezno
Na drevesa upanja obešava
rdeče trakove in se veseliva
ko jih veter odlepi od tal
takrat so megle globoko v breznu
nama pa v očeh odseva radost
Zvečer pa
ko se zrak umiri
nevidne sence
zopet stopijo izza debel
z neskončno dolgimi vdih
sesajo megle čez rob
midva pa polagava trakove nazaj
da znova oživijo

TRAKOVI KOT MISLI

rdeče
in megle se plazijo čeznje
dotikajo se jih
skorajda svečano
Potem čez toplo rdeče
dolgo polzijo kaplje
izginjajo med
otožno skalovje na robu

Steblo je
ki trepeta
kot bi veter otresal cvetni prah
a brsteči cvet vrtnice
še nima prahu
listi se plaho
še le razpirajo svetlobi
Steblo je
ki trepeta
od mrazu morda
a ni mraz tisti
da telo drhti
toplina sreče ga preveva
Od nemoči
steblo trepeta
nežno je spodsekano
kot bi ga prežaril sončev napev
od zemlje ločeno lebdi
Ni strah to
ni obup
to je življenjska volja
v krčih s trni suva
da vendarle se cvet razpre
A zaman je trepet
prah ostal bo
varno objet
in počrnel bo
kot bi bil pepel

TOČKA STIKA ČASOV

nek že pozabljen napev
Prostor se skrči v
dva lesena vrtna stola
in balkonsko ograjo
Pogled uprt preko streh
preko dreves
v barve oblakov
Dolga molčanja
poslušanja vetra
Melodija se predvaja iz
zdrgnjenega traku
polnega šumov
Natančno znaš določiti
mesto kjer je bil poškodovan
kjer se zvok popači v hreščanje

Točka stika časov
neka miza v kotu lokala
vanj vstopiš nevede
drugačno ime
drugačna svetloba
drugačne barve
Le slike čakanja šepetanja
slike o sencah domišljije
ki so takrat bile resnične
Bliskovito se poženejo
skozi možgane
občutki omame
se raztreščijo po telesu
kot bi vrč vina
zadel ob tla

Točka stika časov
tako čistih barv
ne moreš sanjati
Otipljiva voljnost
radost objema
obraz drage osebe
Občutek je tako mamljiv
ne moreš se upreti
dogodek zavrtiš nazaj
ponoviš ga še enkrat
In še naprej molčiš
v najgloblji goloti sreče

Nasmehneš se
svoji ozkoglednosti
kako si mogel
vsa ta leta verjeti
napravam za štetje časa